

[Hagen Hagensen]

Jeg går ud fra, at det er retssikkerhedshensyn, der må være afgørende for den udlændingelovgivning, vi skal have. Der rejses jo uhyre meget i vor tid, og tænk bare på, at det er 3 gange Danmarks befolkning, der pr. år passerer vore grænser. Alene det gør, at man må have regelsæt for, om man kan rejse ind – adgangsretten her til landet – eller man bliver afvist, når man når til grænsen, og om man kan få ophold her, en positionsret for udlændinge, der kommer her til landet.

Der må være, som det også siges i fremsættelsestalen, klarhed i retsgrundlaget og en rimelig retsbeskyttelse med hensyn til disse forhold og yderligere også til arbejdstilladelse. Dertil kommer så naturligt også regelsæt omkring udvisning af udlændinge.

Der er en forudsætning, som vi ikke kan komme væk fra, og som vi må have for øje, når vi drøfter disse forhold: det er beskyttelsen af berettigede danske interesser, faglige såvel som erhvervsmæssige.

Forholdet, og det har vi nævnt under redegørelsesdebatten, omkring vores ledighed og vores beskæftigelse herhjemme har gjort det nødvendigt at opretholde indvandrerstopet. Nu vil jeg indskyde, at det er jo ikke en debat om indvandrerforhold, vi i øvrigt har, men det skal da nævnes her.

Samtidig må vi naturligt også have et særligt regelsæt for vore nordiske brødrefolk og for de borgere fra EF-lande, der er her, men ud over det må man tage hensyn til de øvrige udlændinge, der kommer her til landet og som indvandrere ønsker at være her i hvert fald for en længere periode. Der opstår i den forbindelse – og det er påpeget af mange under den debat, vi har haft i dag – en række spørgsmål vedrørende familiesammenføringsforhold.

Jeg har sagt, at det er nødvendigt at have regelsæt for udvisning af uønskede udlændinge uden særlig tilknytning her til landet og af udlændinge, der er dømt for grovere lovovertrædelser; navnlig har narkoforhold været nævnt i den forbindelse.

Jeg ser gerne, at der er klarhed i retsgrundlaget, i retsbeskyttelsen, omkring opholdstilladelse og udvisning, det finder jeg er på sin plads, men jeg har ikke noget umiddelbart ønske om, at der laves særlig meget om på grundlaget i de bestemmelser, vi har nu, for at frigøre Danmark for at huse udlændinge, som har begået grov kriminalitet.

Jeg er tilfreds med, at der er en trimæssig begrænsning i udvisningsadgangen, især når der er tale om længerevarende ophold, og her er det naturligtvis også rimeligt, at man skal tage humanitære og menneskelige hensyn i disse sager.

Jeg har forståelse for – og det har jeg sagt før – at justitsministeren ved sin hurtige fremsættelse af lovforslaget har valgt at følge flertallet, men når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at vi under udvalgsarbejdet, der skal blive meget grundigt, naturligt må tage hensyn til høringssvar og til mindretalsudtalelserne i betænkningen og nøje drøfte disse forhold, idet der vel navnlig omkring udvisningsspørgsmålene er forhold at iagttage. Det gælder også den tidsmæssige afgrænsning for ophold her i landet, når der er tale om udvisning.

Jeg giver tilslutning til, at kompetencen med hensyn til afgørelse om udvisning flyttes til domstolene, og jeg finder det naturligt, at det afgøres samtidig med straffesagen, men, som jeg også sagde før under debatten om redegørelsen, med mulighed for, at sagen kan blive genoptaget senere, og da er jeg naturligvis enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at det aldrig kan være skærpende. Er det én gang meddelt ved dommen, at man ikke skal udvises efter strafudståelse, er det en endelig afgørelse. Der kan kun være tale om, at en række forhold kommer til at betyde, at sagen bliver taget op med henblik på, at den pågældende kan forblive her i landet.

Jeg synes i den forbindelse, det er rigtigt, at man får lægdommere til at medvirke i flest mulige sager, når afgørelse af den art skal træffes. Jeg tror i det hele taget, at disse domstolsafgørelser vil give klarere tilstande. Én ting er i hvert fald givet: det fritager den til enhver tid værende justitsminister og den forvaltning, der er på dette område, for den urimelige byrde, det må være at skulle træffe afgørelse i udvisningssager.

Afgørelser vedrørende flygtninge – af hvad art der nævnes kan – siger man skal henlægges til et flygtningenævns, og det er en nyskabelse, som vi gerne vil være med til at drøfte, men det er da for mig at se et spørgsmål, om det ikke bør være domstolsafgørelser; i så fald må man nok se at finde frem til en hurtigere procedureform end den, vi almindeligvis kender til. I hvert fald finder jeg,